

PHẦN III

Nhìn Minh Phương dễ dàng hòa mình vào dòng nhạc mới ồn ào mà Mai An phải lắc đầu ngao ngán.

Minh Phương nói như thét vào tai Mai An :

- Mai An đứng đây nha, mình vào nhà vệ sinh một chút.

- Ừ

Tiếng nhạc trong vũ trường Hải Sơn náo nhiệt làm Mai An thấy ngọt ngào khó thở. Cô bạn đồng nghiệp của Minh Phương còn trẻ nên sau khi ăn uống ở nhà còn kéo nhau ra vũ trường chơi cho thỏa thích, vì lỡ hứa với Minh Phương nên Mai An đành phải theo cô.

Mai An ngồi yên mặc dù đôi mắt thì đảo đảo tìm Minh Phương. Bất chợt, cô bắt gặp từ xa ánh mắt của một người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào mình. Thoáng một chút bối rối, Mai An cúi mặt xuống vờ như không thấy.

Mai An ngạc nhiên về thái độ của mình, sao tự dưng Mai An lại ngại ngùng khi nhìn người ấy. Mai An ngược mặt lên, chủ động nhìn về hướng đó. Ánh mắt đó vẫn say sưa nhìn Mai An, như đang muốn xoáy vào tâm can của Mai An vậy. Đôi mắt của người đàn ông đó như mơn trớn đôi gò má Mai An, lướt nhẹ nhàng trên mặt, trên môi cô. Người đàn ông này có một lực hút mãnh liệt làm Mai An không thể thoát ra được nữa, lòng cô rộn ràng như vừa được nghe một lời tỏ tình đáng yêu

Mai An thẹn thùng quay đi, dù cô cảm nhận hết những gì từ người đàn ông đó.

Sao ma đa tình thế, sao Mai An lại thấy tâm hồn mình rung động như thế? Mai An cố tìm cách trốn cái nhìn ấy khi nhìn về hướng khác, cô không muốn lòng mình dậy sóng chỉ vì một người đàn ông xa lạ, mặc cảm tội lỗi với chồng đã kéo Mai An trở về thực tại.

Mai An cố tìm Minh Phương nhưng không tài nào thấy được, ánh sáng đèn ở đây cứ mờ mờ ảo ảo theo tiếng nhạc xập xình, Mai An không phân biệt được ai ra ai.

Tự dưng Mai An ngược mặt lên, cô hốt hoảng khi trước mặt mình là người đàn ông xa lạ kia.

- Ô. Mai An la lên.

- Xin lỗi nếu tôi làm cô hoảng hốt.

Mai An dẫn bình tĩnh trở lại :

- Dạ không sao, tại em hay bị giật mình.

- Tôi ! TÊN Đình Trung, bác sĩ khoa bệnh nội bệnh viện Đà Lạt - Vừa nói Đình Trung vừa đưa tay ra bắt tay Mai An.

- Còn em tên Mai An, bạn của Minh Phương.

- Sao lâu nay anh không thấy Mai An ? Mai An không phải người Đà Lạt sao ?

- Dạ phải chứ. Nhưng em ở Sài Gòn, mẹ em ở đây.

- Phải khó khăn lắm thì câu chuyện mới trôi chảy được vì tiếng ồn của nhạc.

Đình Trung ghé sát tai Mai An, hỏi :

- ở đây ồn quá, hình như Mai An không hợp lắm với những nơi thế này, đúng không ?

- Dạ đúng ? - Mai An cũng nhón chân lên ghé miệng vào tai Đình Trung nói to

- Em chưa từng đến nơi nào như thế này cả.

- Em có muốn ra ngoài cho thoáng một chút không ? - Đình Trung thay đổi cách xưng hô một cách thật tự nhiên.

Mai An theo sau Đình Trung bước ra ngoài. Con gió thoáng qua làm tóc Mai An bay lòa xòa trước mặt, cảm giác thật khoan khoái, dễ chịu.

Tiếng Đình Trung cắt ngang sự im lặng :

- Mai An không cảm thấy ngại khi bị anh làm phiền như thế này chứ ?

- Dạ không ngại. ở trong đó nóng nực quá, ra đây thấy thoải mái hơn nhiều - Mai An vừa nói vừa lim dim mắt ngửa đầu ra sau hưởng chút gió mát.

Đình Trung yên lặng đứng nhìn Mai An. Anh say sưa như thế cho đến khi bắt gặp ánh mắt của Mai An nhìn lại mình, anh quay đi một cách tế nhị :

- Xin lỗi Mai An, anh thật bị bất ngờ khi gặp em.
- Anh nói gì em không hiểu.
- Em sẽ không bao giờ hiểu đâu.

Nói xong, Đình Trung thở dài, mặc cho dòng suy nghĩ của mình trôi dạt về một nơi xa xăm của quá khứ, nơi mà xưa kia người yêu anh cũng xinh đẹp trắng trẻo với gương mặt hiền lành thánh thiện y hệt như Mai An.

Mai An đứng đó nhìn Đình Trung không chớp mắt. Phải công nhận Đình Trung thật dễ mến với gương mặt hơi bầu bĩnh. Mai An ước chừng Đình Trung khoảng gần bốn mươi. Phong thái đĩnh đạc chứng tỏ anh là người đàn ông hoàng, tốt bụng.

Tự dưng Mai An nhoen miệng cười một mình, cô không thể hiểu nổi tại sao mình lại đồng ý đi theo một người không hề quen biết ra ngoài này, rồi lại say sưa ngắm nhìn người ta mà không hổ thẹn.

Đình Trung lên tiếng hỏi :

- Em đang suy nghĩ điều gì mà lại tủm tủm cười .
- Em có nghĩ gì đâu - Mai An chối:

Đình Trung gặng hỏi :

- Không có mà lại cười một mình như thế, nói cho anh nghe anh cười chung với.
- Dạ không có gì.

Mai An không hiểu sao mình thấy gần gũi với Đình Trung như vậy, mới gặp đây mà chỉ cần vài câu chào hỏi, Mai An đã coi Đình Trung như người bạn thân thiết.

- Khi nào em về lại Sài Gòn ? – Đình Trung hỏi Mai An.
- Dạ, em định ngày mai phải về rồi.

Đình Trung thở dài tiếc nuối :

- Tiếc quá em ạ ! Phải chi em còn ở lại vài ngày, em nói Minh Phương đưa đến nhà anh chơi.
- Thì khi nào em trở về đây, em sẽ gặp lại anh.

Mai An thấy chạnh lòng khi nghĩ đến chuyện xa Đình Trung, người đàn ông xa lạ lúc này mà giờ đây cứ như người thân thương lắm vậy.

Đình Trung không trả lời. Hít một hơi thật sâu, anh nói :

- Anh rất mong có ngày gặp lại Mai An.

- Em cũng vậy. - Mai An trả lời Đình Trung mà vẫn thắc mắc về tình cảm của mình.

Ngửa đầu ra sau, Mai An hít một hơi thật mạnh. Không khí lạnh lạnh làm Mai An thoát hẳn những ngọt ngào lúc ban đầu.

Quay lại nhìn Đình Trung, cô lại bắt gặp ánh mắt si tình của anh chàng đang chậm chậm xoáy vào mắt mình. Mai An nói :

- Em phải vào thôi kéo Minh Phương đi. Anh Đình Trung cứ đứng đây cho mát đi nha.

- Ừ Em cứ quay vào đi, anh muốn đứng đây suy nghĩ một chút. À, mà đợi chút

Đình Trung lấy bóp ra một tấm card visit đưa cho Mai An, nói tiếp :

- Khi nào có chuyện gì cần thì cứ gọi cho anh nha.

- Dạ, em sẽ gọi.

Đình Trung nhìn Mai An đi khuất vào trong nhà mà chạnh lòng lưu luyến. Anh mơ màng nhớ lại ánh mắt sâu đầy tâm sự của Mai An chột rùng mình lo lắng. Anh chỉ sợ Mai An lại đem tình cảm của anh đi xa như người yêu đầu tiên cũng bỏ rơi anh.

Mai An bước trở vào thì thấy Minh Phương đang dáo dác tìm mình. Mai An cười tươi nói :

- Ôn quá nên An ra ngoài cho mát. Phương kiếm lâu chưa ?

- Chưa. Mình kẹt mấy người bạn cứ lôi kéo hỏi thăm hoài, cứ sợ Mai An đi tìm.

- Không sao đâu, An chỉ muốn hít thở khí trời một chút thôi.

Mai An cũng biết có nên kể cho Minh Phương nghe về Đình Trung hay không, nên cô im luôn.

Cho đến khi ra về , Mai An không gặp lại Đình Trung dù có một hai lần cố tình tìm kiếm.

Ra khỏi vũ trường Hải Sơn, Mai An và Minh Phương lững thững đi bộ về nhà. Minh Phương cười hỏi bạn :

- Mai An có thấy vui không ?

Mai An dụi dàng trả lời :

- Vui thì không vui, mà cũng chẳng có gì buồn cả.

- Sao Mai An lại trả lời hàng hai như thế?

- Làm gì có.

Giọng nói Mai An dù không nói ra nhưng cũng thể hiện được tâm trạng buồn buồn của cô.

Minh Phương chắt lưỡi nói :

- Tội nghiệp Mai An quá. Từ ngày lấy Mạnh Toàn xong, An giống như một tiểu thư khuê các, không còn biết gì đến giải trí bên ngoài hay sao đó.

Mai An trả lời Minh Phương mà lòng cũng không hiểu sao mình không vui :

- Thôi, Phương đừng chọc mình nữa.Mình ít khi ra ngoài lắm.

- Tại sao ? - Minh Phương gặng hỏi.

- Tại anh Toàn cứ đi công tác hoài, thời gian ảnh dành hết cho công việc, đâu có rảnh đâu mà đưa mình đi chơi nữa.

Minh Phương tò mò hỏi :

- Sao Mai An không đi theo anh ấy'?

- Đi đâu ? - Mai An hỏi ngược lại.

- Thì đi công tác, chứ ảnh đi một mình hoài, Mai An không sợ có ngày người ta đem chồng mình đi mất sao.

Mai An cúi đầu xuống, trả lời Minh Phương mà cũng như tâm sự với bản thân mình:

- Mình không thích ra ngoài, mình chỉ muốn ở nhà bao quát hết mọi thứ, chứ đi theo mà bận chân bận tay anh ấy cũng không được. Vả lại, mình rất tình tưởng chồng mình, anh ấy rất yêu mình, yêu con.

Minh Phương thấy Mai An nói vậy thì không nói gì thêm nữa, cô nhắc nhở Mai An :

- Mình không cố ý châm chọc gia đình Mai An đâu, nhưng liệu mà thu xếp rồi theo anh ấy một hai chuyến cho biết công việc của chồng cũng hay.

- Ừ cảm ơn Phương.

Mai An không nói gì thêm. Nàng đi bên cạnh bạn mà thấy lòng mình cô quạnh quá, liệu ở nơi xa xôi khác. Mạnh Toàn có nhớ thương nàng không. Đột nhiên, hình ảnh Đình Trung lại quay lại trong tâm trí Mai An, nàng rùng mình xóa nó đi.

Đêm trước khi Mai An trở về, bà Mai ngồi trên ghế nhìn con hồi lâu rồi hỏi :

- Mai An à ! Con sắp xếp mọi thứ đủ chưa, sáng mai về rồi phải không con ?

- Dạ, con phải về, kéo hai cha con ảnh lại không vui. Mẹ buồn há mẹ ? Mai mốt con tranh thủ lên thăm mẹ mà.

- Mẹ buồn vì con đi mà không đưa bé Thanh theo. Mẹ chỉ có một đứa cháu ngoại à

Mai An ngược mặt lên thì bắt gặp ánh mắt mong mỏi của mẹ. Nàng trả lời :

- Thì hè này con sẽ dẫn cháu về chơi một tháng luôn. Bé Thanh ngoài giờ học ở trường, còn phải học đủ thứ, không còn thời gian rảnh nữa mẹ à.

- Hay là con và chồng con xích mích giận hờn nhau hả ?

- Dạ không ? Tại anh ấy bận rộn quá nên con tự đi một mình. Bé Phương Thanh thì cứ đeo dính bên nhà nội nó, chẳng thèm để ý đến tình cảm của con chút nào.

Mai An nói với vẻ bực bội mà ít khi gặp trên gương mặt của cô. Bà Mai cảm giác có chuyện không ổn, hỏi lại con :

- Con nói vậy là ý gì ? Sao lại khó chịu với con mình như vậy ?

- Con có khó chịu đâu ! Nhưng mẹ coi, thứ bảy, chủ nhật hay lễ lạc gì là về bên đó ở luôn, chả bao giờ cháu ở nhà với con hết.

- Thôi, con đừng khắt khe quá với cháu, con ạ !

- Mẹ đừng bênh nó, nó được cưng chiều quá nên sanh hư. Con cảm nhận được rằng trong mắt cháu chỉ có nhà nội thôi hay sao đó

Bà Mai hít một hơi thật sâu, thở dài tâm sự :

- Con thấy không cả cuộc đời của mẹ là dành cho con, mẹ có bao giờ than vãn đâu. Còn bây giờ con phải lo cho con của mình, dù con mình có là thiên tài hay hư hỏng thì nó cũng là niềm hạnh phúc của người làm cha làm mẹ. Nước mắt chảy xuống con ạ. Mẹ chỉ có một điều ân hận là không lo cho con được đầy đủ, sung túc, chứ đời mẹ có khó khăn mấy cũng có thể chịu được. Rồi sau này khi con của con lớn khôn, cháu sẽ thương yêu con như con thương mẹ vậy.

Bà Mai mặc dù rất buồn khi cháu không về thăm mình nhưng cũng cố khuyên Mai An

- Từ từ rồi nói cho cháu hiểu. Đừng gắt gỏng hoài rồi nó tưởng con không thương thì ảnh hưởng đến sự phát triển tâm sinh lý của cháu, nguy lắm con à.

Mai An lắc đầu và nói :

- Thôi mẹ à ! Tối nay, con chỉ muốn được ngủ với mẹ một đêm thật thanh thản. Mẹ đừng nhắc đến cha con ảnh nữa nha mẹ .

- Ủ, cũng được, đừng suy nghĩ lung tung con ạ. - Bà Mai nhìn con thở dài.

- Mai An là đứa con gái yêu duy nhất của bà, bắt đắ dĩ lắm bà mới cho Mai An sống xa mình. Ngày Mai An lấy chồng, bà lo sợ

Mạnh Toàn đối xử không tốt với Mai An bao nhiêu, thì giờ đây thấy Mai An buồn khổ bà đau buồn bấy nhiêu. Bà chỉ có mình Mai An nên hiểu rất rõ con người của con.

Mai An là người ít nói, mọi chuyện buồn vui cứ chất chứa trong lòng. Đã có lúc bà lo rằng Mai An bị chứng trầm cảm, giờ thấy con về bà mới phần nào yên tâm vì ít ra Mai An cũng biết quay về đây cùng bà khi lòng đau khổ nhất.

Bà Mai im lặng hồi lâu, nói tiếp :

- Mai An à ! Mẹ muốn bàn với con về căn nhà này, theo con là ngay bây giờ hay để sau này ?

Mai An nhồm ngồm dậy hỏi :

- Bàn về căn nhà là sao hả mẹ ? ý mẹ là sao con không hiểu ?

Bà Mai áp úng :

- Thì mẹ muốn hỏi con coi con muốn để ở hay bán đó mà.

- Sao lại bán ? Mẹ nói gì vậy ? Tự nhiên đang ở sao lại đòi bán ?

- À ! Mẹ định bán nó đi, rồi kiếm một căn nhà nhỏ hơn ở.

- Tại sao ? - Mai An nhú mày hỏi.

- Chỉ có một mình mẹ mà ngôi nhà lại quá lớn. Và lại, mẹ sống không bao lâu nữa, mẹ muốn bán đi cho vợ chồng con một số vốn.

- Sao mẹ lại nghĩ là mình sống không bao lâu ? Con thấy mẹ có gì đó lơ mơ lắm thì phải - Mai An tò mò hỏi.

Bà Mai lúng túng trả lời :

- Đâu có gì mà lập lờ, mẹ vẫn khỏe mà. Mẹ chỉ tính trước vậy thôi.

Mai An choàng tay ôm vai mẹ nói :

- Mẹ đừng bao giờ nói như vậy nha mẹ .Con thương mẹ lắm. Với lại, vợ chồng con đâu có cần tiền, chỉ cần mẹ còn thì con sẽ về đây thường xuyên luôn.

Bà Mai trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu nói :

- Thôi thì tùy theo ý con, dù gì sau này nó cũng là của con, bán hay giữ gì thì tùy

Mai An cười cười nói :

- Con chỉ muốn mẹ vui thôi, chứ tiền bạc không đổi được nụ cười của mẹ .

Bà Mai mắng yêu con :

- Thôi, đừng có nịnh đi cô !

Mai An cười nhìn mẹ. Nàng thật sự thấy hạnh phúc khi nghe mẹ mắng yêu mình như thế. Nàng chợt nhớ ra lời chồng, quay qua hỏi mẹ :

- Anh Toàn nói con mời mẹ xuống nhà con chơi một thời gian cho vui. Và lại, mẹ cũng đang nhớ cháu ngoại của mình. Hay ngày mai mẹ đi với con được không ?

Bà Mai giật mình lúng túng, không biết trả lời con sao phải nên chỉ ậm ừ :

- Muốn đi thì cũng phải thu xếp nhà cửa trong ngoài, chứ bộ muốn đi là đi hay sao con. Để khi nào mẹ đi được mẹ sẽ điện thoại cho con biết trước.

Bà Mai nhìn con, ưu tư. Căn bệnh của bà đã đến giai đoạn trầm trọng lắm rồi, nhưng không biết nói ra càng làm cho Mai An lo lắng, nên đành im lặng giữ bí mật. Bà thở dài tự nhủ : "Nếu Mai An biết hết sự thật, liệu con bé có buồn khổ lắm không ?"

Minh Phương đang dạo quanh bờ biển Nha Trang êm đẹp đầy quyến rũ, gió biển mơn man làn da mỏng manh của cô .

Có nhiều lý do mà Nha Trang luôn là một cảnh quan tuyệt nhất để du lịch, nào là biển đẹp với hàng dừa chạy quanh bờ biển nào là cát trắng, nước trong. .. nhưng với Minh Phương, cô chỉ cần không khí đầy cát, muối như vậy là mãn nguyện. Mặt biển êm đềm, xanh biếc, chiều nhẹ nhàng xuống biển càng thêm gọi cảm, chẳng trách người ta hay chọn Nha Trang để hưởng tuần trăng mật.

Dáng cao ráo và xinh đẹp mặn mà của Phương hôm nay càng thêm gọi cảm với chiếc áo thun màu đỏ , chiếc quần Jeans lửng, đôi dép đi biển màu xanh da trời. Sóng biển vỗ rầm rì dưới chân Phương, cảm giác gần gũi thân thương. Đột nhiên Phương ước gì mình có một căn nhà ở đây. Phương sẽ dạo quanh biển mỗi chiều để ngắm, để yêu biển. Nhân chuyến du lịch thường niên của cơ quan tổ chức cho khối văn phòng, nơi Minh Phương làm việc, cô mặc sức tha hồ dạo chơi cho thỏa thích...

Chợt có tiếng xe Honda chạy chậm chậm theo sau Minh Phương, rồi có tiếng gọi :

- Minh Phương ? Phải Minh Phương không ?

Minh Phương hơi thắc mắc. Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt long lanh của Đoan Trang, cô bạn thời sinh viên trường Đại học Kinh tế Thành phố.

Mừng quá, Minh Phương thảng thốt kêu lên :

- Đoan Trang. Ôi, Phương mừng quá, lâu quá mới gặp ! Đoan Trang khỏe không ?

- Khỏe. Trang thắc mắc không biết có phải Minh Phương không nữa nên gọi đại. Ai dè ...

- Ai dè là Phương thật phải không ? Sao Đoan Trang trẻ và đẹp hoài hay quá vậy, có bí quyết gì không ?

Quả thật, Đoan Trang đẹp đến mê hồn dù nàng đã ngoài ba mươi, chính xác là ba mươi hai tuổi. Dáng cao thanh mảnh, gầy gầy luôn được mọi người ngưỡng mộ ngắm nhìn mỗi khi nàng đi qua. Gương mặt trái xoan của Đoan Trang càng thêm đẹp sắc sảo với đôi mắt to đen, sống mũi thẳng.

Đoan Trang luôn trang điểm nên trông nàng vừa đẹp vừa sang trọng.

- Trang làm sao đẹp bằng Phương được. Minh Phương dạo này thì sao, làm ở đâu ?

- Đi đâu đây ? Mới tới hay tới lâu rồi ?

Minh Phương vui vẻ nói :

- Phương đi công tác. Mình vẫn làm ở cơ quan thuế ở Thành phố Đà Lạt. Mà hỏi từ từ người ta mới trả lời kịp, Trang làm gì mà hỏi liên tục vậy ?

Đoan Trang tươi cười nói :

- Tại Trang mừng quá thôi. Tối rảnh không ?

- Rảnh. Hồi này Phương định tối nay ghé thăm Trang, giờ gặp rồi thì tối nay rảnh.

Đoan Trang nói tiếp :

- Vậy tối nay Trang mời Minh Phương đi ăn ở nhà hàng Bốn Mùa nha ! Gần đây nè , ngồi đó có thể nhìn thẳng ra biển, gió mát, lại có thể ngắm trăng lên nữa, chịu không ?

- Chịu. Nhưng có anh ấy đi cùng không đó. Sao Trang không giới thiệu ông xã với ai hết vậy

Đoan Trang vui vẻ nói :

- Anh ấy chưa muốn công khai với ai hết.

Minh Phương thắc mắc :

- Sao vậy ? Bộ ông có chuyện gì mờ ám hả ?

- ừ Thôi, từ từ Trang kể cho nghe.

Minh Phương hỏi thêm :

- Đoan Trang còn ở đây hay đã xuống Sài Gòn ở luôn rồi ?

Đoan Trang nói :

- ở đây, nhưng Trang cũng hay đi lung tung lắm. Hôm nay Phương may mắn mới gặp Trang ở đây đó . Trang mới từ Sài Gòn về hôm qua, cũng tại anh ấy bận rộn quá, Trang phải đi theo để giúp anh ấy mọi thứ.

Minh Phương cười cười, nheo mắt nói :

- Tình tứ dữ nha. Bộ đi đâu cũng có cặp có đôi hết hả ?

Đoan Trang nhanh nhẹn trả lời :

- ừ Phải vậy chứ, không thôi, người ta bắt cóc anh ấy của mình sao.

Minh Phương nhìn ra xa, nói như tâm sự với bản thân mình :

- Thấy bạn được như vậy, Phương mừng lắm. Đùng như Phương, không tìm hiểu kỹ nên kết hôn rồi cảm thấy bất đồng đủ thứ, mới được một năm sống chung đành phải ly hôn. Giờ thì mình chỉ muốn sống một mình cho thoải mái, không bận lòng vì bất cứ ai nữa.

- Lúc buồn đừng có ngồi khóc một mình nha ! - Giọng Minh Phương tinh nghịch.

- Không đâu, bây giờ Phương lấy công việc làm niềm vui mà.

Đoan Trang đưa tay lên nhìn đồng hồ.

- Giờ này đã là năm giờ hơn rồi. Cô há miệng ra thở mạnh, nói với Minh Phương :

- Thôi chết ! Trang phải đi ngay đây, trễ quá rồi; anh ấy giận Trang mất. Tối nay gặp nhau nha !

- Ừ khoảng mấy giờ ?

- Chắc khoảng bảy giờ đi . Trang sẽ cố thuyết phục anh ấy đến để giới thiệu với Phương, chịu không ?

- Chịu chứ. Phương ngưỡng mộ bạn lắm.

Nói xong, Đoan Trang rời máy xe chạy mất. Chỉ còn lại một mình, Minh Phương lại lững thững đi dọc theo bờ biển. Nàng dõi mắt nhìn ra xa nhớ về cuộc hôn nhân đổ vỡ của mình mà còn sợ hãi.

Lần đầu tiên Minh Phương đến Nha Trang là lần nàng cùng Trọng Tùng, chồng nàng đi hưởng tuần trăng mật. Trọng Tùng đã âu yếm hôn lên tóc Minh Phương mà nói :

- Biển đẹp quá em nhi ! Vậy mà anh đòi đi Huế. Cũng may là em đề nghị đi Nha Trang, anh mới có dịp được nhìn ngắm thỏa thích như vậy. - Chàng thủ thủ với Minh Phương

- Cảm ơn em nha.

- Thì em cũng thích biển lắm. Em luôn ao ước được cùng người mình thương dạo quanh biển và...

Minh Phương ngập ngừng không nói, Trọng Tùng hỏi lại :

- Và Sao ? Sao đang nói em lại ngừng ?

- Dạ không có gì.

Nhìn vẻ mặt e thẹn của người thương, Trọng Tùng càng bồi hồi và phấn chấn, chàng cố gắng hỏi :

- Em muốn cùng anh dạo quanh biển và.. sao ? .

- Dạ, anh đừng cười em nha ?

Minh Phương e thẹn ửng hồng đôi má.

Trọng Tùng gật đầu đồng ý, Minh Phương mới nói tiếp :

- Em muốn được cùng người thương đứng trước biển thề thốt sống chung tình.

- Vậy mà em làm anh hết hồn. Tưởng có gì kinh khủng lắm, chứ anh thương em như vậy làm sao mà bội bạc em được.

Trọng Tùng choàng tay qua vai Minh Phương, kéo nàng sát vào lòng mình nói :

- Anh yêu em nhiều lắm.

Minh Phương nghe chồng thủ thỉ tâm tình những lời sâu tận tâm hồn mình mà lòng nàng cũng rộn ràng hạnh phúc. Nàng nũng nịu đáp lại :

- Anh đừng có nói những lời đường mật quá rồi lại quên, em không dễ tin anh đâu.

Trọng Tùng cười lớn :

- Em không tin Minh Phương mà chịu làm vợ anh hả bà xã yêu, đừng có ghen tuông bóng gió đó nha. - Trọng Tùng ôm Minh Phương vào lòng thủ thỉ

- Em phải nên nhớ là anh lúc nào cũng yêu thương em cả .

- Nhiều không ?

- Nhiều lắm, nhiều như nước biển bao la kia vĩnh viễn không bao giờ hao mòn. Anh yêu em mãi mãi.

Minh Phương cũng dịu dàng đáp lại :

- Em cũng vậy.

Minh Phương vùi đầu vào ngực Trọng Tùng, giọng thổ thê :

- Em chỉ ước sao suốt đời được đứng bên cạnh anh như thế này, nương tựa anh, dựa vào vai anh cảm nhận hạnh phúc của tình chồng vợ. Dầu sau này có sóng gió phong ba, em cũng xin anh đừng vì vậy mà xa em.

Trọng Tùng đưa tay bịt miệng Minh Phương lại, chàng nói :

- Mới lấy nhau mà đã nói lời xui xẻo không nên. - Chàng giận lẫy

- Em không tin anh nên mới nói như vậy phải không, Minh Phương ?

- Không phải đâu anh ! - Minh Phương vẫn nhỏ nhẹ

- Từ nhỏ, cha mẹ em đã xa nhau, em sống với mẹ nên rất sợ cảnh con không có cha, vợ không có chồng. Em không muốn xa anh dù là thế nào đi nữa.

Trọng Tùng ôm siết Minh Phương vào lòng nói :

- Từ giờ trở đi em không được nghĩ đến chuyện xa nhau nữa nha Minh Phương. Anh rất yêu em và hứa rằng sẽ không bao giờ xa em đâu.

Nghĩ đến đây, Minh Phương mỉm cười với chính mình. Hạnh phúc tưởng chừng vĩnh viễn như thế, mà giờ đây nàng lại phải cô độc một mình trước biển.

Biển Nha Trang vẫn mênh mang bao la mà tình yêu của vợ chồng nàng lại chấm hết một cách tuyệt vọng sau mấy năm chung sống.

Minh Phương thờ dài khi nghĩ lại tất cả những vui, những buồn mà nàng đã trải qua. Cuộc hôn nhân thất bại đã đóng chặt trái tim nàng, nàng không còn dám tin rằng trên đời này tồn tại tình yêu vĩnh cửu. Bởi nếu có thì chồng nàng đã không theo đuổi người khác, trong khi nàng đang đau khổ tột cùng vì không sanh được một đứa con cho gia đình chồng.

Minh Phương lững thững đi bộ ra nhà hàng, cô tận hưởng từng giây từng phút không khí ở gần biển, ngửi mùi mặn mặn của muối biển trong gió . Ngày mai thôi, khi cô đến Đà Lạt thì có muốn đi bộ như thế này cũng không được. Minh Phương đến nhà hàng Bốn Mùa trước giờ hẹn mười lăm phút. Cô nhìn quanh một vòng, không thấy Đoan Trang đâu, cô chọn cho mình một bàn ngoài bìa nhìn thẳng ra biển. Từ nơi đây nhìn ra xa, Minh Phương có thể thấy được các con sóng đang đẩy nhau vào bờ, nghe được tiếng sóng đập ì ầm xa xa.

Minh Phương mãi nhìn ra biển mà không hay Đoan Trang đã đứng cạnh bên mình hồi nào. Đoan Trang lên tiếng, đánh tan các dòng suy nghĩ của Minh Phương :

- Chào Phương. Trang đến rồi nè !
- Xin chào - Minh Phương chào rồi hỏi
- Có ông xã đi cùng không ?

Minh Phương vừa nói vừa quan sát Đoan Trang từ đầu đến chân. Phải công nhận Đoan Trang đẹp, một nét đẹp mỹ miều. Chiếc áo đầm đen ôm sát người tôn vinh tất cả những đường cong trên thân thể Đoan Trang. Đôi mắt dường như to hơn, đôi môi mọng hơn, gò má bầu bĩnh hơn khi được. Đoan Trang chau chuốt kỹ.

Đoan trang trả lời :

- Có chứ ! Anh ấy phải gọi xe nên vào sau. Trang cứ muốn gặp Phương liền nên vào đây trước. Trông Phương còn xinh đẹp hơn lúc chiều nữa đó nghe.

Minh Phương lờm Đoan Trang một cái, xong cười nói :

- Thôi đi Trang, Phương lúc nào cũng xấu hơn Trang nhiều. Ngày xưa không phải có khối chàng theo Trang hay sao ? Người Trang chọn chắc phải vừa đẹp trai, vừa thành đạt phải không ?

Đoan Trang nguyệt Minh Phương một cái rõ dài :

- Đồ quý ! Chúng nào tạt đó, cứ hay nói móc Trang hoài. Đợi một chút, chắc lại nghe điện thoại nên mới chậm như vậy, anh ấy luôn bận rộn với công việc.

- Phải không đó , hay đang tâm sự với bà nào thì nguy. - Minh Phương vui vẻ nói đùa với bạn.

- Lâu quá mới gặp lại Đoan Trang nên Minh Phương cứ muốn gheo hoài. Ngày xưa, Minh Phương là một cây hài của lớp, cô thích náo nhiệt vui vẻ , không chịu được sự buồn chán.

Đoan Trang cười nói :

- Minh tin anh ấy lắm. Anh ấy chỉ mê công việc thôi.

Vừa lúc đó có người đi vào, còn đang dáo dác tìm chỗ ngồi, thì Đoan Trang đưa tay lên ngoắc ngoắc. Minh Phương ngồi quay lưng lại nên không nhận ra ai.

Đoan Trang nắm tay anh, vui vẻ nói :

- Này anh ! Em giới thiệu, đây là Minh Phương, bạn hồi học trường Kính Tế ở Sài Gòn, có nhiều lần em nhắc đó .

- Chào anh.

Cả Minh Phương và Mạnh Toàn gần như chết sững khi nhìn thẳng vào nhau. Minh Phương không ngờ trước mắt mình là Mạnh Toàn, chồng Mai An, không thể lẫn với ai được dù đã lâu không gặp. Dáng vóc của Mạnh Toàn không có gì thay đổi, anh dong dỏng cao, gương mặt xương xương, mái tóc lảng mướt thoang thoang mùi Gel vuốt tóc.

Ở Mạnh Toàn hình như lúc nào cũng thể hiện tính quyết đoán của mẫu người của sự thành đạt.

Mạnh Toàn càng không thể ngờ đây là Minh Phương, cô bạn thời thơ ấu của vợ mình. Minh Phương trong mắt Mạnh Toàn từ xưa đến nay luôn là người tốt nhất mà anh tin tưởng khi giao vợ mình. Minh Phương thương Mai An như thương chính bản thân mình. Dù ở xa nhưng Minh Phương luôn gọi điện thăm hỏi và chia sẻ mọi vui buồn cùng Mai An. Vậy mà giờ đây trước mắt anh lại là Minh Phương, anh không còn có thể mở miệng ra chào Minh Phương dù đó là phép xã giao tối thiểu.

Đoan Trang ngạc nhiên khi thấy thái độ của cả hai người, cô hỏi :

- Anh Toàn ! Anh sao vậy ? Sao không chào Minh Phương đi !

- Chào Minh Phương, thật quá bất ngờ nên thất lễ, xin lỗi cô nha. - Giọng Mạnh Toàn run run.

Đoan Trang nhìn Mạnh Toàn, xong quay qua nhìn Minh Phương, cô linh tính có điều gì không ổn.

- Sao vậy ? Anh Toàn và Minh Phương có biết nhau hả ? - Đoan Trang chau mày hỏi.

Minh Phương đã định thần lại, trả lời :

- Cũng có biết sơ. Thế anh Toàn đây có phải là người mà nãy giờ Đoan Trang nhắc đến không ? - Minh Phương hỏi.

- Ừ, mình và Anh Toàn đã sống với nhau ba năm nay, nhưng không gặp Phương nên không thể giới thiệu được.

Minh Phương nghe tai mình lùng bùng. Cô không thể ngờ được là Mạnh Toàn lại có thể lừa dối Mai An trong một thời gian dài như vậy. Mà sao chẳng bao giờ nghe Mai An phàn nàn gì hết, hay cô ấy cũng không hay biết điều gì ?

Minh Phương đứng dậy trước cặp mắt ngỡ ngàng của Đoan Trang, cô nói :

- Tự dung Phương thấy trong người mệt quá, chắc tại gió biển mạnh quá nên Phương bị trúng gió rồi. Thôi, Phương về trước nha, cảm ơn Trang vì đã mời mình.

Đoan Trang cố giữ Minh Phương ở lại nhưng không được. Minh Phương với tay lấy túi xách rồi đi ra mà Đoan Trang vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra giữa Minh Phương và Mạnh Toàn. Cô lay lay tay Mạnh Toàn, trong khi đầu óc anh vẫn chưa bình tĩnh lại, hỏi :

- Sao vậy, anh và Minh Phương có chuyện gì không ổn sao ? Sao cô ấy lại ngạc nhiên khi biết anh là chồng em ?

Mạnh Toàn đưa tay lên ôm đầu, anh thấy mọi vật như chao đảo trước mắt mình, miệng thì thào trả lời :

- Vì Minh Phương là bạn thân nhất, bạn từ thời thơ ấu của Mai An, vợ anh.

Mạnh Toàn ngồi như một pho tượng, mắt đăm đăm nhìn ra biển. Hơi gió lạnh càng làm chàng thêm bất an. Cảm giác tội lỗi đang kéo nhau về hành hạ thân xác chàng. Mạnh Toàn sợ phải đối mặt với Mai An, người vợ hiền dịu của

chàng đang ngày đêm đợi chờ trông ngóng. Mạnh Toàn lo sợ với ý nghĩ mình là người bội phản, trong khi Mai An một mực yêu chồng. Làm sao chàng nữ đang tâm phá vỡ gia đình đầm ấm của mình được. Làm sao chàng có thể gần gũi người phụ nữ khác mà không thể xấu hổ hay ngượng ngùng được chứ ?

Toàn càng nghĩ càng thêm rối bời tâm trí.

Thoáng trong vài phút qua mà gương mặt Mạnh Toàn thay đổi hoàn toàn, từ một con người kiêu căng tự mãn thường thấy giờ chỉ còn như một đứa bé vừa ăn cắp vật gì bị người khác bắt gặp, trông thật bi thương. Tất cả những hình ảnh này không thể che giấu được Đoàn Trang, nàng phần thì cảm thông phần hơi bất nhẫn.

Tay Đoàn Trang lần tìm tay Mạnh Toàn, nắm tay anh thật chặt. Đoàn Trang muốn truyền cho anh tất cả hơi ấm cũng như nghị lực của mình. Giờ đây chắc Toàn cần tình cảm ấm áp của Trang. Liệu anh chọn Mai An hay chọn mình ? Đoàn Trang mơ màng suy nghĩ.

Họ ngồi bên nhau cho đến khi ra về, không một tiếng nói, không lời giải thích hay biện minh, chỉ là những tiếng thở dài thoát ra từ trong lòng họ. Đoàn Trang biết rằng giờ đây Mạnh Toàn đang đau khổ lắm.

Anh đã rất yêu nàng nhưng chưa bao giờ anh có ý muốn xa rời cái tổ ấm nhỏ của anh, nơi mà anh luôn có Mai An và bé Phương Thanh. Đã nhiều lần nàng hờn ghen đòi chia tay nhưng anh vẫn không thể ly hôn với Mai An.

Giờ này Biển Nha Trang chỉ còn một màu đen thăm thẳm, sóng đánh ì ầm thêm buồn não ruột. Tại sao ông trời lại có thể trêu người ta như vậy. Sao nàng gặp Minh Phương làm chi để bày ra chuyện giới thiệu người yêu của mình, để giờ đây mọi thứ lờ làng. Nếu Mạnh Toàn chọn Mai An thì cô biết sống làm sao. Sao lại bắt cô phải khổ khi cô đang yêu chân thành và hy sinh tất cả cho tình yêu của mình ? - Trang đau khổ suy nghĩ.

Mạnh Toàn thơ thẩn như người mất hồn. Về đến khách sạn, Toàn nằm đánh phịch xuống giường, thân thể rã rời. Bao nhiêu năm nay dù phải lăn lộn từ Nam ra Bắc, phải đi khắp nơi để thực hiện những hợp đồng làm ăn, dù mệt mỏi đến mấy, anh cũng chưa bao giờ thấy ngã quỵ như bây giờ. Đầu óc anh rỗng tuếch, anh chẳng thể suy nghĩ gì thêm nữa, anh chỉ còn muốn được về gần bên vợ để xin vợ tha thứ cho tội lỗi của mình, để sống bình thường như bao gia đình khác. Nhưng còn Đoàn Trang, cô ấy cũng không có lỗi, làm sao để anh vừa có Đoàn Trang mà vẫn không phụ Mai An ?

Đoàn Trang đến bên cạnh anh tự lúc nào, nàng ân cần nói :

- Lau mặt đi anh, gió biển làm mặt anh rích quá rồi kìa - Vừa nói nàng vừa đưa cho anh cái khăn ướt.

- Cảm ơn em. - Toàn ngược lên nhìn Đoan Trang

- Anh thật có lỗi với em, với Mai An nữa. Giờ anh không biết làm sao cho trọn vẹn đôi đường.

Càng nói giọng Mạnh Toàn càng run run, anh cố kiềm chế những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Đoan Trang ngồi xuống bên cạnh anh, tay nắm bàn tay cứng cõi của anh, nàng thì thầm :

- Dù anh quyết định như thế nào thì em cũng hoàn toàn tôn trọng ý anh. Chỉ tại em quá yêu anh mà sanh chuyện, em cũng có lỗi với gia đình anh nữa.

Ngừng một chút cho Mạnh Toàn lấy lại bình tĩnh, Đoan Trang nói :

- Đừng quá lo nghĩ anh ạ ! Mọi chuyện rồi sẽ diễn ra đúng như những gì nó phải.

Mạnh Toàn gật đầu. Đoan Trang gục đầu vào vai anh, nàng thở thê :

- Ngày mai dù chuyện gì xảy ra với anh và em thì em cũng vẫn cứ yêu anh, yêu chân thành và mãi mãi. - Đoan Trang vùi đầu vào ngực Mạnh Toàn

- Em nói thật tận đáy lòng mình.

- Chứ anh có bao giờ nói là em nói dối đâu. Anh cũng rất yêu em. - Toàn đáp lại.

Vòng tay ra sau lưng Mạnh Toàn, Đoan Trang ôm siết anh vào lòng, môi họ tìm nhau, một nụ hôn say đắm và nồng nàn.

Mạnh Toàn đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa của Đoan Trang, gương mặt thanh tú của nàng bao giờ cũng làm lòng Toàn dậy sóng,Chàng không thể cưỡng lại những đam mê mà Đoan Trang mang lại. Tay chàng lần xuống cổ, vuốt dọc sống lưng Đoan Trang, miệng thì thầm :

- Anh yêu em, yêu mãi mãi.. .

Nói rồi anh ôm chặt Đoan Trang vào lòng thân thể hòa quyện vào nhau. Trong phút chốc, chàng dường như quên hẳn đi , rằng mình đã có gia đình, đã có một Mai An dịu dàng đang chờ đợi. Giờ chàng không còn nhớ những giây

phút lo lắng vừa qua, với chàng giờ chỉ còn cảm xúc đê mê của cuộc ái ân cùng Đoan Trang.

Sao không bao giờ mình có thể kiềm chế bản thân khi ở bên Đoan Trang cả? Mạnh Toàn thầm nghĩ. . .